

MÉS ENLLÀ DEL CENTRE DE MENORS

Rosa Hernández

La Rosa Hernández, amb setze anys, en fa dos que viu al centre de menors. Cabells llargs i castanys li dansen amb el vent, lliures com ella voldria ser. Els seus ulls color caramel amaguen històries de petits robatoris i grans silencis. El tatuatge —“Eren els teus passos que guiaven els meus”— li recorda d'on ve. Dura per fora, fràgil per dins, busca un lloc segur.

Joan Matamala

En Joan Matamala, setze anys, bon estudiant i rebel davant la injustícia, no tolera trampes ni abusos. Al seu antic internat salesià, les baralles el van marcar fins a acabar al centre de menors. Fort i àgil, amb esperit de líder, porta tatuat “Tot té un perquè i el meu ets tu”. Quan veu la Rosa, alguna cosa dins seu canvia.

L'atzar va tornar a unir els dos grups una setmana després de l'enterrament de la Paula. I llavors les coses van empitjorar. Encara més.

Enmig de la muntanya. Segueixen sense cobertura, ni senyal, ni rastre del món. Sense en Ramon el grup intenta mantenir la calma, però els nois xiuxiuegen sobre la pandèmia i el silenci exterior.

—No funciona res... ni telèfons ni internet —diu l'Eva.

—Potser ja no queda ningú —afegeix en Yasser, amb por.

La Rosa mira el seu tatuatge.

—Si hem arribat fins aquí, no ens rendirem ara.

En Joan s'hi acosta.

—No estàs sola. El meu també té un perquè... —diu, mostrant-li el seu braç.

—Ens volien controlar... i ara què? —pregunta ella.

—Ara decidim nosaltres —respon ell—. Ens organitzarem, buscarem aigua, menjar...

En Luke intervé:

—Això ja no és un experiment. És supervivència.

En Joan agafa aire.

—Doncs sobrevivim junts.

La Rosa assenteix, mentre el grup, encara amb por, comença a entendre que només units podran vèncer la solitud, la pèrdua i el desconeixement.

El grup es mira i el silenci és absolut.

—No hi ha ningú... —diu la Rosa, inquieta.

En Joan s'hi acostava i li veu el tatuatge.

—“Eren els teus passos que guiaven els meus”... és teu?

Ella assenteix.

—Sí. Per no oblidar d'on vinc.

Ell li mostra el seu.

—“Tot té un perquè i el meu ets tu”.

La Rosa el mira, sorpresa.

—Potser... no és casualitat que siguem aquí.

—O potser sí, però ara depèn de nosaltres —respon en Joan.

En Nando crida.

—Eh nois, ningú s'atreveix a baixar al poble?

—Baixa tu... —rondina en Yasser.

En Joan respira profundament.

—Escolteu! Si volem viure, ens necessitem tots.

La Rosa afegeix:

—No estem sols. Ens tenim. Però si comencem a barallar-nos...no avançarem gaire.

I, per primer cop, el grup comença a creure que pot tirar endavant.

La Rosa va concloure:

—Moltes veus creuen en una mateixa idea, la força col·lectiva la converteix en camí.